

MISCELLANÆ SENTENTIÆ,

INCERTI AUCTORIS.

Simplicem esse et prudentem. Fur et latro. Pericula ubique. Principes. Peccati gradus. Lectio obscura. Fornicaria et adultera. Senectus. Corpus infirmum. Veritas. Scriptura. Judicia in porta. Corripientis odium. Sæculi fugacitas. Tristitia quæ vetita. Judicium et misericordiam facere. Sæculi perversitas. Amicus. Anima Jerusalem. Deo oblata. Cor unde auferitur. Leo. Naturale cujusque colloquium.

Præcipit Dominus in Evangelio ut simus simplices quasi columbæ, et astuti quasi serpentes (*Matth. x, 16*): ut imitantes simplicitatem columbarum, et astutiam serpentis, nec aliis nocere possimus, nec ab aliis patiamur insidias, sed simplicitate et prudentia habeamus hominem temperatum; quia prudentia absque bonitate malitia est, et simplicitas absque ratione stultitia nominatur. Aves cæteræ pullos suos etiam cum periculo vitæ suæ protegere festinant; et cum ad nidum suum, accipitrem, colubrum, corvum, sive cornicem accedere viderint, huc illucque volitant, et eos morsu et unguibus lacerant, et dolorem parentis querula voce testantur: sola columba ablatis pullos non dolet, non queritur.

Differentia inter fures et latrones. Fures insidiantur, et occulta fraude decipiunt: latrones audacter aliena diripiunt.

Qui sæpe navigat, aliquando patitur tempestatem. Qui viam frequenter ingreditur, aut sustinet latronum impetus, aut certe metuit. Omnique in arte tam gloria quam obrectatio secundis adversisque ventis oritur, dum aut amici plus merito laudant, aut inimici plus justo detrahunt.

Idcirco Deus principes dedit, ut populum corrigerent delinquentem, et ad rectum iter retraherent delinquentem.

Primum peccatum est cogitasse quæ mala sunt; secundum, cogitationibus acquievisse perversis; tertium, quod mente decreveris, opere complesse; quartum, post peccatum non agere pœnitentiam, sed in suo sibi complacere delicto.

Rubigo autem proprie descendere dicitur in rore nocturno, latentia in spicis frumenta maculare colore minii, vel Senopidi se congruere. Ignosce (a).

Obscuritas lectionis nascitur tribus modis: aut rerum difficultate, aut magistri imperitia, aut nimia tarditate discentis.

Fornicaria est, quæ cum pluribus copulatur; adultera, quæ unum virum deserens, alteri jungitur. Legimus enim Achab regem Israel tantis fluxisse deliciis, ut domum sibi eburneam fecerit¹ (*III Reg. xxii, 39*).

Senectus multa secum et bona affert et mala: bona, quia nos ab impotentissimis dominis liberat voluptatibus, quia imponit modum, libidinis fraugit impetus, auget sapientiam, dat maturiora consilia; et, frigescente corpore, dormit cum perpetua virginitate Sumanitis luxuriam contemnens (*Id. i, 4*).

Legi in quadam controversia: Imbecillitas corporis, animæ quoque vires secum trahit.

Una enim veritate surgente, multa mendacia destruantur. Debemus enim Scripturam sanctam primum secundum litteram intelligere, facientes in ethica quæcumque præcepta sunt; secundo juxta allegoriam, id est, intelligentiam spiritualem; tertio secundum futurorum beatitudinem.

In porta autem civitatis juxta veterem morem Judaici populi fuisse judicia (*Deut. xvii et ii*), et sæpe legimus, et crebro interpretati sumus: ut nec agricola ad causam veniens, frequentia civitatis et novo

terrere aspectu; nec urbis habitator longe ab urbe properaret, et subvectionem quæreret jumentorum.

Grande peccatum est odisse corripientem: maxime si te non odio sed amore corripiat, si solus ad so- lum, si assumpto fratre altero, si postea præsentem Ec- clesia; ut non studio detrahendi, sed emendationis tuæ, videatur crimen ingerere.

Res enim sæculi, et omnia corpora per momenta fluunt. Nihil est fugacius sæculo, rebusque sæculi, quas dum tenemus, amittimus: et per infantiam, pueritiam, juventutem, virilem et ingravescentem ætatem, annosque ultimos senectutis mutamur et currimus, et nescientes ad mortis terminos pervenimus. Præcipitur Ecclesiæ, ut non habeat tristitiam et sollicitudinem super rebus sæculi et damnis quæ in hoc mundo evenire consueverunt; et dicitur habitatoribus ejus: O vos qui estis in Ecclesia Domini, semper gaudete; et quidquid vobis acciderit, de Dei judiciis gratulamini. Nec hoc dico, quod flere non debeatis; beati quippe flentes, quoniam ipsi ridebunt (*Luc. vi, 21*): sed illud admoneo, ne in his ploretis, quæ sæculi sunt. Si quis mortuus fuerit propinquorum, si substantiam fiscus invaserit, si corpus vel podagra vel alius quilibet morbus invaserit, nolite flere, nolite fundere lacrymas: nec consideretis præsentia, sed futura: quin potius illud cavete, ne insultetis cadentibus, et alienam ruinam vestram ædificationem putetis.

Quærit a nobis Dominus, et quasi necessariam habens nostram salutem, poscit accipere quod danti prosit, ut faciamus judicium, id est, nihil absque consilio et ratione faciamus, et ante mens judicet quid factura sit, et postea opere compleatur, et diligamus misericordiam, et non quasi ex necessitate aut compulsi misericordes simus.

Periit sanctus de terra, et rectus in hominibus non est: ubique insidiæ, ubique fraudulentia. Innoxius sanguis effunditur, pro avaritia et libidine germanitas ignoratur: et non solum faciunt, sed defendunt quoque mala, et nominibus commutatis bonum dicunt esse quod malum est. Ipsi principes, non ab offerentibus accipiunt munera, sed cogunt dare subjectos, et postulant: et judex in reddendo² est sic alium judicans, quomodo ipse ab alio judicatur; ut præsent sceleribus suis mutuam favorem, et in alterius crimine se defendant.

Si habes amicum, in tentatione posside eum. Legi in cujusdam controversia: Amicus diu quæritur, vix invenitur, difficile servatur.

Videtur mihi omnis anima Jerusalem, in qua ædificatum fuit templum Domini et visio pacis, et notitia Scripturarum: et postea superata peccatis, ducta est in captivitatem, tormentisque tradita, dicere contra Babylonem, id est, confusionem hujus mundi, et adversum contrariam fortitudinem quæ huic mundo præsidet, Noli insultare mihi, inimica mea, quia cecidi et resurgam: Dominus enim allevat elisos (*Psal. cxlv, 8*), et loquitur per prophetam, Numquid qui cadit, non resurget (*Id. xl, 9*), et, Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat (*Ezech. xxxiii, 11*). Dominus non ea quæ offeruntur, sed voluntatem recipit offerentium. De mercede meretricis Deus vota non suscipit.

Gravis pœna est, quando in tempore messis et vindemiæ, speratæ fruges auferuntur et vinum, et quodam modo tenentis tolluntur e manibus.

Non est culpandus, qui meretricem convertit ad pudicitiam; sed potius laudandus, quod ex mala bonam fecerit.

¹ Aliquid hic deesse vel superesse videtur. Quid enim commune est adulteram mulierem inter et turrem eburneam quam sibi rex Achab fecisse dicitur? M.

(a) Locus corruptus

² Forte, jure dicendo.

Non qui bonus permanet, ipse polluitur, si societur malo; sed qui malus est, in bonum vertitur, si bona exempla sectetur.

Fornicatio, ut vinum et ebrietas, aufert cor. Sicut enim vinum et ebrietas eum qui biberit mentis suæ impotem facit; ita fornicatio ac voluptas pervertit sensum, animumque debilitat, et de rationabili homine brutum efficit animal, ut ganeas et lupanaria et libidinum lustra sectetur. Qui amatur a Domino, corripitur (*Prov. III, 12*); qui negligitur, suis peccatis dimittitur.

Natura leonum esse dicitur, ut, cum infremuerint et rugierint, omnia animantia contremiscant, ut fixo gradu se movere non possint; tantus pavor est, tanta fortitudo.

Naturale est, ut omnes artifices suæ artis loquantur exemplis, et unusquisque in quo studio trivit ætatem, illius similitudines proferat: verbi gratia; qui nauta est et gubernator, tristitiam suam comparat tempestati, damnum naufragium vocat, inimicos suos ventos appellat contrarios; rursus prosperitatem et lætitiā, auram placidissimam et secundos nominat ventos, tranquilla maria et æquora campis similia. E regione, miles quidquid dixerit, scutum, gladium, loricam, galeam, lanceam, arcum et sagittas, mortem, vulnus et victoriam sonat.

Pestilente flagellato, non solum sapiens, sed etiam stultus prudentior fiet (*Prov. XIX, 25; XXI, 11*).

ADMONITIO

IN SERMONES AD FRATRES IN EREMO.

In ea Sermonum collectione duo erant vere Augustiniani, qui nimirum de Communi vita clericorum appellantur, locum in superiore tomo suum tenentes, ordine 355 et 356. Reliquos fere omnes subditios et Augustino indignos haberi ac dici patiemur ab eruditis. Inter eos Baronius, ad annum Christi 582: *Auctor, ait, illorum sermonum non nisi impostor dicendus, cum multorum mendaciorum sanctissimum ac doctissimum virum constituerit assertorem.* Et ad annum 585: *Frigidus ille fictor multa delira, vana et fabulosa sub tanti Patris nomine effudit, portentosa mendacia blaterat, etc.* Bellarminus, lib. de Scriptoribus Ecclesiasticis: *Sermones, inquit, ad Fratres in eremo videntur magna ex parte conficti. Inter illos multi sunt leves et fabulosi. Phrasis est inepta, impropria, lutulenta, ut mirum sit potuisse ejusmodi sermones S. Augustino ab aliquo viro prudente tribui.* Lovanienses Theologi censura in eosdem sermones præfixa: *Satis constat sub D. Augustini nomine a quodam senilatio exercitii causa conscriptos esse. Aliquando intermiscet verba Augustini, Cæsarii, Gregorii. Martinus Lypsius ex phrasibus et dictionibus quibusdam suspicatur auctorem fuisse exclamatorum Galloflandrum.* Hæc Lovanienses, qui ex Mauburno addunt hos sermones a Conservatore Apostolico Rhegii, anno 1444, damnatos et reprobatos. Erasmus ad Fonsecam Archiep. Tolet. præfatione in Augustinum scribit: *In omnibus quæ illi falso sunt inscripta, nihil insulsius aut impudentius Sermonibus ad Eremitas, in quibus nec verba, nec sententiæ, nec pectus, nec omnino quidquam est Augustino dignum.* Idem in libro de Ratione concionandi tertio: *In his, ait, sermonibus cervisiæ quoque meminit Flandricus, ut suspicor, Augustinus. Omnia miram barbariem crepant, exceptis iis quæ ex aliis auctoribus assuta sunt. Etenim, ut quædam argumenta artifex ille sumpsit e Vita Augustini, ita materiam e variis diversorum auctorum locis, licet indocte et impudenter omnia.* Mittimus censuras Pauli Langii in Chronico Citizenensi ad annum 1259, Joannis Mauburni in Venatorio Canonici Ordinis, Simonis Verlini in Crisi Augustiniana, et aliorum. Arbitratur Erasmus opus esse alicujus ex Augustinensium Ordine monachi, qui hoc fuco studuerit suum sodalitium orbi commendare, si persuasisset tantum virum ejus instituti fuisse auctorem. Nobis porro tales videntur ii sermones, qui credi potuissent ab aliquo potius Augustinensis Ordinis æmulo invidiose ac maligne conficti. Certe quidem viri ex eodem Ordine eruditi eos nunc tandem reprehendunt palam et repudiant. Jacobus Hommei in Collectaneorum libro cui Supplementum Patrum nomen fecit, pag. 645, sententiam de his sermonibus suam dicit in hæc verba: *Pauci mihi stilum ingeniumque S. Doctoris exhibent, plures mentiuntur, plurimi offendunt.* Lupus Christianus, lib. de Origine Eremitarum S. Aug. cap. 55, ope atque opera omni enititur, ut sermones iidem abjiciantur. *Dico itaque, ait, ac constanter assero præfatos istos sermones non esse Augustini, sed esse opus nescio cujus impostoris.* Et paulo post: *Bonus ergo ille istorum sermonum auctor imitatus est nescio quos nostri sæculi homines, qui conficta miracula, aliaque id genus falsa ad alicujus religiosi Ordinis laudem ac commendationem in vulgus spargere, esse putant fraudes licitas ac pias.* Nempe palam esse ait, auctorem fuisse eremitam Augustinensem. Denique iis operosius discussis et multis in sermone 5 observatis erroribus concludit: *Constat ergo istorum sermonum auctorem non esse S. Augustinum, sed nescio quem impudentissime mendacem, aut profundissime imperitum.* Bernardus Vindingus, theologus item Augustinianus, censura Bellarmini laudata et probata in Critico Augustiniano, hæc inter alia scribit ad sermonem 5: *Qui enim complures alias et æque stultas fabulas de Petro, Juda et Simplicio serm. 28, de Cyrillo serm. 35, de Æthiopibus acephalis serm. 37, de sepulcro Cæsaris serm. 48, de quadam anima de Ægypto exeunte serm. 69, honorifico Augustini nomine comminisci ausus est, non eum merito et hic nequissime mentitum pro certo habeam? etc.*

Ante annos abhinc circiter trecentos collectionem istam Sermonum (certe a nemine prius laudatam) edidit Augustinensis Ordinis eremita percelebris, Jordanus de Saxonia, qui natus Quindelimburgi, diem obiit Viennæ ad Danubium; anno 1380. Autographum Jordani servant RR. PP. Augustiniani in majori conventu Parisiensi, huc olim transmissum cura ipsius auctoris, qui admonitionem in fronte voluminis scripsit in hæc verba: *Quia juxta dictum Sapientis, Ad locum unde exeunt flumina revertuntur, ut iterum fluant; hinc est quod ego frater*